

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/112/2019
Identifikačné číslo spisu: 3115212447
Dátum vydania rozhodnutia: 19.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3115212447.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne REALITY VĚŘITEL CZ s.r.o., so sídlom v Prahe, Štěpánská č. 1742/27, IČO: 277 25 537, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Pod poľom č. 1652, IČO: 36 857 882, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú konaná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 18 C 223/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. marca 2019 sp. zn. 5 Co 258/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa v konaní domáhala, aby žalovaná bola zaviazaná k povinnosti zaplatiť žalovanej sumu vo výške 148.550.949,33 € ako aj náhradu trov konania. Žalobu podanú podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) odôvodnila tým, že ako postupník uzavrela so spoločnosťou REALITY-OBCHODNÁ, a. s., so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Trenčianska cesta č. 647/24, IČO: 363 474 93 (ďalej len „REALITY-OBCHODNÁ, a. s.“), ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávky z 24. októbra 2013. Jej predmetom bolo postúpenie pohľadávky postupcu na náhradu škody spôsobenej postupcovi nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci Slovenskej republiky v súvislosti s vyhlásením a vedením konkurzu na majetok spoločnosti REALITY, a. s., so sídlom v Dubnici nad Váhom, Centrum I. č. 1420/141, IČO: 36 305 961 (ďalej len „REALITY, a. s.“) v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 28 K 24/2008, kde k vyhláseniu konkurzu a jeho následnému trvaní až do jeho zrušenia došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu správcu dane (Daňový úrad Dubnica nad Váhom) a jednak konajúceho konkurzného súdu. Postúpená pohľadávka na náhradu škody vo výške 132.226.071,20 € predstavuje škodu na ušlom

zisku spoločnosti REALITY - OBCHODNÁ, a. s., ako akcionára spoločnosti REALITY, a. s., na majetok ktorej bol vyhlásený konkurz, ktorý by tento akcionár pri normálnom slede udalostí mohol dosiahnuť výnosom z akcií - vyplatením podielov zo zisku, ktorý by mohla spoločnosť REALITY, a. s., pri normálnom slede udalostí v nasledujúcom období dosiahnuť. Žalobkyňa zároveň ako postupník uzavrela so spoločnosťou REALITY, a. s. ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávky postupcu na náhradu škody spôsobenej postupcovi nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci Slovenskej republiky v súvislosti s vyhlásením a vedením konkurzu na majetok tejto spoločnosti v konkurznom konaní, ktoré bolo vedené na konkurznom súde Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 28K 24/2008, kde k vyhláseniu konkurzu a jeho následnému trvaní až do jeho zrušenia došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu konajúceho konkurzného súdu a správcu dane. Postúpená pohľadávky na náhradu škody vo výške 16.324.878,13 € predstavuje škodu na ušlom zisku spoločnosti REALITY, a. s., z výnosu z jej vlastných akcií, ktorý by pri normálnom slede udalostí mohla dosiahnuť výnosom z akcií - vyplatením podielov zo zisku. Žalobkyňa svoju aktívnu vecnú legitimitáciu na uplatnenie tohto nároku odvodzuje od vyššie uvedených zmlúv o postúpení pohľadávky z 24. októbra 2013 (spoločne ďalej len „zmluvy o postúpení pohľadávok“).

2. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. augusta 2018 č. k. 18 C 223/2015-104 žalobu zamietol; žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané uzatvorenie zmlúv o postúpení pohľadávok. V dôsledku vyhlásenia konkurzu došlo k zániku úpadcu spoločnosti REALITY, a. s. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobkyne považoval za nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia i napriek tomu, že žalobkyňa svoj nárok uplatnila z titulu nesprávneho úradného postupu. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné, aby bolo „nezákonné rozhodnutie“ právoplatne zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V konaní nebolo tvrdené ani preukázané, či bola takáto podmienka splnená. Bolo však preukázané, že rozhodnutie o vyhlásení konkurzu bolo potvrdené odvolacím súdom, čím nadobudlo právoplatnosť. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu síce podal generálny prokurátor dovolanie, toto však bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2010 sp. zn. 5 M Obdo 6/2009 odmietnuté z dôvodu procesnej neprípustnosti. Súdom prvej inštancie v základnom konaní o náhrade škody neprináleží posudzovať správnosť a zákonnosť právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej moci. Žalobkyňou namietaný postup konkurzného súdu, že nezastavil konkurzné konanie ex offio, že nezrušil konkurz na návrh úpadcu, že neodvolal správkyňu konkurznej podstaty, sa prejavili v rozhodnutiach konkurzného súdu, ktorými boli tieto návrhy úpadcu zamietnuté. Súd prvej inštancie mal za to, že v tomto prípade sa jedná o nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nebola preto splnená podmienka v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Úpadca navyše nepodal ani riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu konkurzného súdu. V rámci dokazovania neboli tiež preukázané pochybenia konkurzného súdu v konkurznom konaní, nebol preukázaný nesprávny úradný postup, nakoľko konkurzný súd nebol nečinný, preskúmal všetky podania, procesné návrhy úpadcu, rozhodol o nich a svoje rozhodnutia náležite zdôvodnil. Konkurzný súd sa v rámci výkonu dohľadu nad činnosťou správcu zaoberal tiež návrhom na preskúmanie postupu správkyne v konkurze a o výsledku informoval právneho zástupcu úpadcu listom z 19. apríla 2011. K námietke žalobkyne, že správkyňa konkurznej podstaty nepostupovala v súlade so zákonom, súd prvej inštancie uviedol, že štát nezodpovedá za škodu spôsobenú správcom konkurznej podstaty pri výkone jeho správcovskej činnosti, a to vzhľadom na znenie § 12 ods. 1 a 3 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorého je pasívne vecne legitimovaným subjektom v prípade škody vzniknutej v súvislosti s výkonom správcovskej činnosti správcu konkurznej podstaty, na zodpovednosť ktorého sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Súd prvej inštancie ako nedôvodnú vyhodnotil žalobu žalobkyne aj v časti tvrdeného nesprávneho úradného postupu správcu dane - Daňového úradu Dubnica nad Váhom pri vydávaní platobných výmerov a prihlasovaní pohľadávok do konkurzného konania vedeného na majetok spoločnosti REALITY, a. s. Dospel k záveru, že aj túto námietku treba posúdiť ako nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Právo na náhradu škody nie je možné priznať, pretože nebolo v konaní preukázané, že daňovník spoločnosť REALITY, a. s. podala proti platobným výmerom správcu dane z 13. marca 2008 riadny opravný prostriedok, odvolanie. Táto podmienka musí byť v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. splnená, navyše nebolo preukázané,

že by išlo o prípady hodné osobitného zreteľa, kedy by splnenie tejto podmienky nebolo potrebné. Spoločnosť REALITY, a. s. podala proti právoplatným platobným výmerom správcu dane až mimoriadny opravný prostriedok. Hoci boli pôvodne platobné výmery správcu dane napokon mimo odvolacieho konania zrušené Daňovým riaditeľstvom, nemožno prehliadnúť fakt, že správca dane vydal 21. marca 2009 a 23. marca 2009 platobné výmery na rovnakú sumu dane 40.844.536,- Sk s tým, že proti týmto novým platobným výmerom nebol podaný žiaden opravný prostriedok. Za nesprávny úradný postup nemožno považovať ani situáciu, keď Daňový úrad prihlásil pohľadávku na základe platobných výmerov do konkurzného konania, pretože ide o realizáciu oprávnenia veriteľa prihlásiť si za účelom uspokojenia pohľadávku voči dlžníkovi, ktorý je v úpadku a nie o úradný postup v rámci výkonu verejnej moci.

2. 2. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. marca 2019 sp. zn. 5 Co 258/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP), s jeho odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil nasledovné:

3.1. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Nevyhnutné je, aby boli kumulatívne splnené tri predpoklady: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením zákonnej povinnosti. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel predpísaných právnou normou pre počínanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci jeho rozhodovacej činnosti, avšak tieto sa neodrazia bezprostredne v obsahu daného rozhodnutia. Pri posúdení, či štát zodpovedá za tvrdenú škodu je podstatné, či škoda vznikla v príčinnej súvislosti s neprávnym úradným postupom. O vzťah príčinnej súvislosti tzv. kauzálny nexus by šlo len vtedy, keby tvrdená škoda vznikla následkom onoho nesprávneho úradného postupu, teória tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti. Príčinou vzniku škody môže byť len tá okolnosť, ktorá škodu spôsobila a bez ktorej by škodlivý následok nenastal. Za škodu vzniknutú účastníkovi konkurzného konania alebo tretím osobám v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi konkurznej podstaty zákonom alebo súdom v súvislosti s výkonom tejto funkcie zodpovedá správca konkurznej podstaty. Štát nezodpovedá za škodu spôsobenú porušením povinnosti správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že správca majetku napriek tomu, že pred uplynutím lehoty na popretie prihlásených pohľadávok dostal od úpadcu podnet na popretie pohľadávok, tak neurobil a pohľadávky nepoprel, predstavuje postup správcu, za ktorý štát v tomto konaní nezodpovedá. Porušenie zákonnej povinnosti na strane správcu úpadcu nezakladá zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu, ale je zaň zodpovedný priamo správca konkurznej podstaty. V súvislosti s ďalšou námietkou žalobkyne, v rámci ktorej namietala nesprávny úradný postup konkurzného súdu, tak tento môže podľa odvolacieho súdu spočívať napríklad v tom, že konkurzný súd nevydal správcovi konkurznej podstaty včas pokyn, napr. vylúčenie vecí z majetku konkurznej podstaty, napriek tomu, že mu boli známe skutočnosti, ktorých jednoduché posúdenie umožňovalo prijať spoľahlivý záver, že spísaná vec nepatrí do konkurznej podstaty. Pokiaľ však nesprávne postupoval správca konkurznej podstaty, za tento nesprávny postup zodpovedá samotný správca. Štát nenesie priamu zodpovednosť za nesprávny výkon funkcie správcu konkurznej podstaty, ale nesie len zodpovednosť za nesprávny úradný postup pri výkone svojej dohliadacej funkcie nad správcom konkurznej podstaty. Zmyslom dohliadacej činnosti konkurzného súdu je zabezpečenie riadneho a plynulého priebehu konkurzného konania a dodržiavanie jeho pravidiel všetkými ostatnými procesnými subjektami. Konkurzný súd vydáva pri výkone dohliadacej činnosti opatrenia nevyhnutné k zabezpečeniu účelu konkurzu. Pre rozhodnutia, ktoré konkurzný súd vydáva pri výkone svojej dohliadacej činnosti, teda nie je určujúci osobný záujem úpadcu, niektorého z veriteľov alebo správcu konkurznej podstaty, prípadne záujem tretej osoby na konaní nezúčastnenej, ale to, že jeho prostredníctvom bude naplňovať účel a cieľ konkurzu. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu dôsledne postupom konkurzného súdu zaoberal, správne poukázal na prípadné konanie konkurzného súdu, ktoré by mohlo predstavovať nesprávny úradný postup. Všetky rozhodnutia

konkurzného súdu sa v danom prípade pretavili do rozhodnutí, ktoré sú právoplatné, voči ktorým buď úpadca nepodal opravný prostriedok, alebo jeho opravný prostriedok bol vyhodnotený ako nedôvodný. Žalobkyňa v odvolaní tiež namietala, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dokazovanie. Túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže žalobkyňa v rámci konania žiadne ďalšie dôkazy nenavrhol. Vo zvyšnej časti sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvej inštancie. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

4. Žalobkyňa proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP a tiež z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

4.1. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP) vyvodzovala z toho, že rozsudky súdov oboch inštancií sú nedostatočne odôvodnené do tej miery, že sú nepreskúmateľné, arbitrárne. Porušenie tohto práva vidí predovšetkým v prijatom závere súdov oboch inštancií o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu zo strany správcu dane a konkurzného súdu, ku ktorému dospeli oba súdy na základe viacerých nimi uvedenými argumentmi v zmysle odôvodnenia svojich rozhodnutí (viď bod 2.1 a 3.1 tohto rozhodnutia), ktoré žalobkyňa považuje za nedostatočne odôvodnené.

4.2. Na odôvodnenie prípustnosti svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedla, že súdy oboch inštancií zároveň pochybili pri právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie veci vidí obdobne v kritike viacerých uvedených úvah (argumentov) súdov oboch inštancií, prostredníctvom ktorých dospeli k záveru o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu správcu dane a konkurzného súdu.

4.3. Z týchto dôvodov navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutia súdov oboch inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

I.

8. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

9.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci

procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9.4. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci.

9.5. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmätočnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

9.6. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobkyne, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priechiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

10. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nevyplýva.

II.

11. Žalobkyňa ďalej v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva tiež z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11.1. Otázkou relevantnou z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

12. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Žalobkyňa ale v dovolaní nešpecifikovala právnu otázku, o ktorej tvrdí, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Sama polemika žalobkyne s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mala žalobkyňa na mysli.

12.1. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

III.

13. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

14. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) podľa § 447 písm. c/ CSP a vo zvyšnej časti podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

15. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.